

då han erfor kaptenens öde, och beslöt att handla försigtigare, än denna. Han sökte på allt sätt narra negrerne och vinna deras förtroende. Han uppreste med tillhjälp af Loango och andra en nödmast, fästade segel dervid och gaf skeppets lopp en helt annan riktning. Men oförmärkt föll han in i den förra kursen, och då natten inbrutit, seglade han rakt på S:t Domingo. Han var blott några dagsresor från denna ö och hade beslutit att landa der och bemäktiga sig negrerne.

Courval var icke, såsom han påstått, en plantageägare, utan endast slaf-fogde åt en sådan, vid namn Bombelles, hvars besittningar lågo på Domingos fruktbara kuster. Vid en lusttur på hafvet hade han genom en plötsligt uppkommande vind från land blifvit drifven ut på öppna sjön och slutligen, då nöden var som störst, upptagen af negrerne.

På aftonen af andra dagen, sedan Courval öfvertagit skeppets ledning, såg han Domingos kuster uppstiga ur hafvet. De svarta upptäckte ingenting deraf och begåfvo sig vid nattens inbrott ned i hytterna för att sofva. Straxt efter midnatt låg skeppet vid ön utanför Bombelles besittningar. Courval smög sig sakta ned till hytterna, för att öfvertyga sig, att de bedragna lågo i djup sömn. Han återvände till däck och tillreglade luckorna, som ledde ur rummet. Med mycken ansträngning kastade han derefter ankar och refvade seglen. Nu nedsteg han i sin båt, som var fästad vid vrakets akter, och rodde öfver till den närbelägna stranden. Han skyndade till herrgårdshuset och